
Een plek waarvan ik niet wist dat 'ie nog bestond

TEKST: ROBIN DIEKMAN

Ik zit in mijn werkkamer thuis. Voor mij op de vensterbank staat deze foto, gemaakt in het voorjaar van 1987 aan de Meentweg in Bussum. Ik aan de hand van mijn opa, vlak bij het huis van mijn grootouders waar ik de eerste jaren van mijn leven zoveel tijd heb doorgebracht. Op deze foto ben ik net 4 jaar oud, mijn opa 66 jaar. Aan de rechterkant van de foto staat zijn Fiat, bijna dezelfde als waar ik tegenwoordig in rij. Die van mij is blauw. Toen ik 'm twee jaar geleden voor een prikkie kon kopen, twijfelde ik geen moment.

Uren heb ik al naar deze foto zitten kijken. Dan denk ik terug aan mijn eerste jaren daar op de Meentweg. Mijn ouders werkten destijds allebei volle dagen en opa en oma van moeders kant pasten maar al te graag op. Ik kan niet zeggen dat ik veel herinneringen heb aan die tijd, daar was ik nog te jong voor. Maar ik heb des te meer foto's van hoe opa en ik op de grond van de woonkamer zaten te spelen met Duplo, hoe ik met hem naar de treinen ging kijken bij Café De Boemel of Station Naarden-Bussum en hoe ik als klein mannetje op het aanrecht zat als er werd gekookt. Die eerste 4 jaar van mijn leven was opa mijn onvoorwaardelijke en allerbeste vriend.

Vlak voordat ik 5 jaar word, overlijdt mijn opa na een kort ziekbed. De

uitvaart was op 2 april 1988. Ik heb nog het beeld op m'n netvlies van hoe hij thuis in een open houten kist lag en dat we daarna met lange zwarte auto's ergens heen gingen. Toen mijn vader mij 's avonds naar bed bracht, vroeg ik of we opa de volgende dag uit de grond konden halen, want dan zou hij er gewoon weer zijn, toch? Ik snapte er helemaal niks van, mijn allerbeste vriend was verdwenen. De vriend met wie ik bijna elke dag nieuwe herinneringen maakte, was ineens zelf een herinnering geworden.

Het is 2020, ruim 32 jaar later. Ik ben 37 jaar en opnieuw neem ik afscheid. Dit keer heb ik er zelf voor gekozen. Voor het eerst in mijn leven was ik vol voor de liefde gegaan. De openheid en warmte in deze relatie voelden als een onvoorwaardelijke uitnodiging om mijn speelsheid en vrolijkheid helemaal te laten zien. Maar de liefde blijkt tijdelijk en ik neem afscheid van een toekomstplaatje. Het veroorzaakt een pijn die als een mes door mijn lijf snijdt en ik ben me bewust van mijn instinctieve beweging om dat niet te hoeven voelen, om het weg te stoppen en verder te gaan alsof alles prima is. Mede dankzij mijn opleiding bij Phoenix weet ik wel beter: ik reik uit naar mijn hulplijnen en neem de tijd om te zakken in mijn lijf en me gewaar te zijn van wat zich daar afspeelt.

Zo kom ik uit op een plek diep in mijn binnenwereld waarvan ik niet wist dat die bestond. Of eigenlijk, misschien ook wel. Mijn lijf weet het al, hier ben ik eerder geweest. Heel eventjes, heel lang geleden. Die snijdende pijn die ik ooit op deze plek heb aangetroffen, maakte dat ik er toen snel weer van ben weggegaan. Het kost me een paar dagen en nogal wat meditaties om er verder in te zakken. Het duurt even voordat ik doorheb waar ik nu ben aangekomen, totdat in een diepe meditatiesessie het ineens voelt alsof mijn linkerhand wordt vastgepakt. Ik kijk op en daar zie ik mijn allerbeste vriend, mijn opa. Even ben ik weer 4 jaar oud en lopen we hand in hand over de Meentweg richting het station om naar de treinen te gaan kijken. Voor heel even heb ik m'n beste vriend terug, net als op de foto.

Tranen stromen. Het is ruim 32 jaar later en nu pas voel ik hoeveel pijn het doet om je allerbeste vriend zomaar ineens kwijt te raken. Het is opnieuw diezelfde pijn, met het verschil dat ik nu geen 5 jaar meer ben en ik niet meer afhankelijk ben van mijn ouders, die zelf destijds ook zo'n moeite hadden met hun eigen rouwproces. In een belletje met mijn trainer, Alex Lagas, ontvang ik precies wat ik op dat moment nodig heb: de permissie om het écht te mogen voelen, de permissie die er vroeger niet was. Ik kan me er helemaal aan

overgeven, zonder bang te hoeven zijn dat ik mijn ouders tot last ben, dat ik word verlaten of dat er niet meer van me wordt gehouden. Er valt nogal wat te voelen op deze plek.

Een tussensprongetje naar de periode rond het einde van mijn middelbare-schooltijd, toen ik zo'n 17 jaar oud was. Mijn oma vertelde me toen dat ik vroeger altijd zo'n speels en vrolijk mannetje was. Die woorden zijn me altijd bijgebleven. Hoe liefdevol ze ook waren bedoeld, ze kwamen hard binnen en ik ben ze nooit vergeten. Ik ervoer het als een veroordeling: vroeger was ik dus wél speels en vrolijk, nu kennelijk niet meer. Nog niet zo lang geleden vroeg ik aan mijn moeder wanneer ik volgens haar dat speelse en vrolijke dan was kwijtgeraakt. 'Toen je ongeveer 5 of 6 jaar oud was', zei ze zonder aarzeling,

maar ook zonder te beseffen over welke periode in onze levens we het eigenlijk hadden.

In de afgelopen tijd, vanachter al die tranen en in gedachte nog steeds hand in hand lopend met mijn opa, komen die woorden steeds weer terug. Dat ooit zo vrolijke, speelse mannetje heeft er in de afgelopen 32 jaar werkelijk alles aan gedaan om maar niet terug te hoeven keren naar die plek waar ooit zo'n groot verlies was. En toch kom ik er nu weer terug. Dit keer is het niet de onvermijdelijke eindigheid van het leven die mij hier brengt, maar het grillige pad van de liefde en de angst dat ik opnieuw mijn allerbeste maatje kwijtraak dat er onvoorwaardelijk leek te zijn. De vrouw met wie ik ernaar uitkeek om nog zoveel nieuwe herinneringen te maken, is zelf een herinnering geworden.

Deze foto staat tegenwoordig niet meer alleen op de vensterbank, er staan nu twee foto's naast. Eentje van mijn oma, van wie we inmiddels afscheid hebben genomen. Zij rust op dezelfde plek als opa. En er staat een beeld van mezelf op Uhuru Peak, de top van Mount Kilimanjaro. De berg die ik in 2019 beklom, omdat ik voelde dat ik iets had aan te gaan, niet alleen fysiek maar ook mentaal en emotioneel. Elke ochtend, direct nadat ik ben opgestaan, ga ik even bij deze foto's zitten. Niet meer op een kussentje, maar op mijn knieën. Dan knijp ik als eerste in mijn linkerhand en maak vervolgens een diepe buiging voor dat speelse, vrolijke mannetje van 4, in het besef dat ik ben geland op de plek waar ik 32 jaar geleden ben weggegaan. 🌀

